

DEN BRUNA KOMMUNISMEN

Den s. k. kulturrevolutionen i Kina har avslöjat krafter i den kinesiska politiska utvecklingen, vilka framstår som ett klart hot mot världsfreden. Mao Tse Tungs regim har tills nu icke företett en enhetlig ideologisk bild. Bakom den kinesiska muren har olika kommunistiska doktriner, utgörande ideologiska uttryck för skilda politiska och ekonomiska bedömningar, framträtt. Eftergifter gentemot revisionistiska (liberaliserande) tendenser har växlat med hävdandet av ortodoxa principer. Man har haft anledning att antaga att bakom de växlande ideologiska deklARATIONERNA har det pågått en maktkamp inom det kinesiska kommunistiska partiet mellan olika sekter — så som det en gång i Sovjetunionen på 1920- och 30-talen kämpades om makten.

”Kulturrevolutionen” kan ur denna synpunkt uppfattas som ett försök av en av Mao själv ledd ortodox riktning att definitivt vinna herraväldet. För denna riktning framstår de av Lenin anbefallda och av Stalin med sådan hänsynslöshet tillämpade terroristiska metoderna som självklara — därav den häpnadsväckande brutala tak-

tiken. Den kinesiska kommunismens yttre och inre politik präglas därmed av en kombination av nationalism, racism och terrorism, som gör det fullt motiverat att karaktärisera den som en ostasiatisk parallell till det andra världskrigets tyska nazism. I fortsättningen är det viktigt att skilja mellan Moskvas ”röda” kommunism och Pekings ”bruna”.

Ideologiska termer av detta slag bereder emellertid ofullkomliga möjligheter att beskriva och analysera politiska skeenden och deras djupare innebörd. För att man skall fatta de för hela världens framtid ödesdigra konsekvenserna av ”kulturrevolutionen” måste man vända sig till mindre akademiska uttryckssätt. Vad som i somras och i höstas skett i Kina utgör ett vulkanutbrott av hysterisk gemenhet riktat mot humana och kulturella värden, som inte minst i Kina av ålder hållits heliga och hittills i betydande omfattning respekterats också av kommunisterna. Det ohyggligaste av allt är att på samma sätt som nazisterna missbrukade den tyska ungdomens troskyldiga lojalitet mot nationella ideal, på samma sätt missbrukar den ki-

nesiska kommunismen den kinesiska ungdomens lojalitet gentemot behovet av en samhällsförnyelse till att leda den in på vägar, där ändamålet helgar medlen och där alla mänskliga hänsyn trampas i stoftet.

I den psykologiska krigföring som Kina — i brist på andra resurser — nu för över hela världen gentemot USA använder man en liknande taktik för att vilseleda och korrumpera ungdomen. Man utnyttjar den humana idealismen hos västerlandets unga människor i aktioner riktade mot USA:s politik i Vietnam. Den starka medkänslan med de lidande medmänniskorna i Vietnam mobiliseras i propaganda och demonstrationer, som syftar både till att vinna terräng för kommunismen i respektive länder och att försvåra för USA att fullfölja försvarskriget mot den ostasiatiska kommunismens expansionssträvanden. Propagandans effekt har blivit skrämmande stark. Allt färre inser att vad USA nu gör är just vad England och Frankrike borde ha gjort år 1936, när Hitler marscherade in i Rhenlandet. Hade västmakterna den gången försökt stämma i bäcken i stället för i ån, kunde måhända det andra världskriget ha undvikits eller fått mindre förödande karaktär. Det är fort-

farande möjligt att USA med fortsatt uthållighet i Vietnam kan rädda oss alla från ett tredje världskrigs oändliga fasor.

Att den ungdom, som icke genom självsyn förmår uppfatta parallellen mellan nazismen och den kinesiska bruna kommunismen, låter sig duperas av den kinesiska agitationen, är illa nog. Än värre är det när kineserna lyckas sprida "kulturrevolutionens" våldsmönster till svenska ungdomar. När en minister från Sydvietnam för några veckor sedan skulle uppträda på ett möte i Stockholm, hindrades han att tala genom störningsaktioner av just det slag, som de nazistiska SA-männen på sin tid utbildades för. Ett planerat möte i Uppsala inställdes, sedan arrangörerna fått veta att liknande aktioner förberetts för att också där spränga mötet.

Att de kommunistiska FNL-sympatisörerna därmed brutit mot grundläggande och livsviktiga principer om mötesfrid och fri debatt, utan vilka demokratin inte kan fungera, tycks inte bekymra dem. Inte heller tycks de förstå vilken förbittring deras tilltag måste väcka hos den överväldigande majoritet inom det svenska folket, som vill försvara demokratins grundvärderingar till det yttersta.